

法輪
大法
好

PHÁP LUÂN ĐẠI PHÁP (còn gọi là Pháp Luân Công), là một môn tập luyện có lợi ích cho sức khỏe và tinh thần. Được khai sáng bởi ông Lý Hồng Chí, môn tập này gồm năm bài công pháp nhẹ nhàng, trong đó có một bài tĩnh công, cùng với việc các học viên nỗ lực thuận theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhân của vũ trụ ngay trong cuộc sống hàng ngày. Pháp Luân Công không chỉ đem lại lợi ích về sức khỏe và đời sống cho người tập, mà những người khác cũng được hưởng lợi.

Xuất phát từ Trung Quốc năm 1992, đến nay Pháp Luân Công đã có mặt trên khắp thế giới với học viên từ đủ mọi quốc gia, sắc tộc, cũng như các thành phần xã hội. Đối mặt với cuộc đàn áp tà ác của Đảng cộng sản Trung Quốc, học viên Pháp Luân Công càng thể hiện sức mạnh tinh thần hơn nữa qua việc phản bức hại bằng con đường nêu cao đạo lý Chân-Thiện-Nhân.

Minh Huệ Net là nguồn thông tin nguyên bản nhất về thực hành Pháp Luân Công và cuộc đàn áp Pháp Luân Công ở Trung Quốc, cũng như cung cấp thông tin kịp thời về tin tức các hoạt động và sự kiện liên quan đến Pháp Luân Công ở Trung Quốc cũng như ở hơn 100 quốc gia trên thế giới nơi Pháp Luân Công đang được tập luyện. Minh Huệ Net đăng tải bài chia sẻ về trải nghiệm và nhận thức của chính các học viên, vốn là những người đóng góp phần lớn bài cho trang web.

TÂY ÚC

Học viên Pháp Luân Công mang Văn hóa Truyền thống Trung Quốc đến với Lễ hội Đa Văn hóa

Đoàn Pháp Luân Đại Pháp trong Lễ hội đường phố Fremantle Festival.

Bài viết của Mục Văn Thanh, phóng viên báo Minh Huệ ở Perth, Úc

Fremantle Festival là lễ hội có thời gian cử hành lâu nhất và có truyền thống lâu đời ở nước Úc. Sự kiện năm nay đánh dấu mùa lễ hội thứ 109, diễn ra suốt 17 ngày, từ ngày 26 tháng 10. Trong khuôn khổ sự kiện, một buổi lễ diễu hành đa văn hóa lớn trên khắp các ngã đường của thành phố Fremantle được tiến hành vào ngày 09 tháng 11 vừa qua.

Các học viên Pháp Luân Đại Pháp là một trong số các đoàn tham dự lễ diễu hành. Hòa chung vào bầu không khí tươi vui, các học viên đã biểu diễn các màn tiết mục truyền thống Trung Quốc – múa trống lừng, múa lân và múa quạt. Các học viên nhận được sự chào đón nồng nhiệt của người dân địa phương cũng như du

khách đứng xem ở hai bên đường dọc theo lộ trình diễu hành.

Ông Lee, người dẫn chương trình sự kiện, đã nói rằng ông ấy thấy đoàn Pháp Luân Công thật tuyệt vời. Ông nói thêm rằng ông không biết nhiều đến Pháp Luân Đại Pháp (hay còn gọi là Pháp Luân Công), nhưng chỉ cần xem các màn biểu diễn của các học viên trong lễ diễu hành này cũng đã đủ cho ông cảm nhận được rằng đoàn của các học viên [Pháp Luân Công] thật tuyệt vời.

Ông Swami Yognanda, một người dân địa phương, đã rất ấn tượng với phong cách truyền thống và thuần tịnh của đoàn Pháp Luân Công. Ông nói rằng [sự góp mặt của đoàn Pháp Luân Công] đã tạo nên sự cân bằng với các nhóm diễn mang phong cách hiện đại còn lại. Ông Yoganada đã ví đoàn Pháp Luân Công giống như một làn gió

Múa lân sư.

mát, làm dịu đi tiết trời mùa hè. Ông cũng rất ấn tượng với sự hòa hợp và nhịp nhàng của đội trống lừng, âm nhạc và múa lân sư.

Hai người phụ nữ trẻ tuổi đến từ Trung Quốc Đại lục chia sẻ rằng họ đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Pháp Luân Công trong một buổi lễ diễu hành ở nước ngoài. Đây là lần đầu tiên họ được thấy đoàn Pháp Luân Công tham gia diễu hành, bởi vì môn tu luyện ôn hòa này bị đàn áp ở Trung Quốc Đại lục. Họ đã rất háo hức chụp hình các màn biểu diễn của Pháp Luân Công. ■

Các học viên trẻ phát tờ rơi Pháp Luân Công cho khán giả xem diễu hành.

Lễ thấp nến tưởng niệm.

Ba Lan: Phản đối cuộc bức hại Pháp Luân Công trước Đại sứ quán Trung Quốc ở Warsaw

Ngày 02 tháng 11 năm 2014, các học viên Pháp Luân Công ở Warsaw đã tổ chức một buổi lễ thấp nến tưởng niệm trong hai giờ đồng hồ ngay trước Đại sứ quán Trung Quốc, buổi kháng nghị ôn hòa này phản đối cuộc bức hại Pháp Luân Công, và tưởng niệm những người đã bị tra tấn đến chết trong cuộc bức hại này.

Các nhân viên cảnh sát đang đi tuần tra đã chú ý đến các bảng trưng bày của Pháp Luân Công. Họ đã từng nghe nói đến cuộc bức hại, và đã rất sốc trước nạn mổ cướp tạng tàn bạo được nhà nước bảo hộ. Họ đã hỏi các vấn đề cụ thể về Pháp Luân Công và cuộc bức hại. Tất cả các nhân viên này đều nhận tờ rơi của Pháp Luân Công và cảm ơn các học viên về những thông tin này.

Cùng ngày này, một học viên ở địa phương đã một mình thấp nến tưởng niệm tại trước Lãnh sự quán Trung Quốc ở Gdansk, Ba Lan. Anh đã dựng một vài biểu ngữ về Pháp Luân Công dọc lối đi dành cho người đi bộ, và đã phát các tờ rơi cho du khách và người dân địa phương.

Trước khi bắt đầu một mình thấp nến tưởng niệm, anh đã đặt một cuốn sách Chín bài bình luận về ĐCSTQ (Cửu Bình) trong hòm thư của lãnh sự quán. Anh đã ngồi lặng yên ở đó trong ba giờ đồng hồ.

Sự kháng nghị ôn hòa của anh đã khiến cho nhiều người cảm động, trong đó có các nhân viên cảnh sát, họ đã chụp ảnh anh. Nhiều [lái xe] ô tô đã bóp còi để thể hiện sự tôn trọng của họ [dành cho anh]. Một người lái xe taxi đã mời học viên này vào xe của mình uống trà. Nhiều người đi xe đạp đã dừng lại và chúc phúc cho anh.■

Tu luyện Pháp Luân Công và trở thành một công chức trung thực và liêm khiết

Bài viết của Úc Vạn Mai

Mười sáu năm trước, tôi bước vào độ tuổi 40. Tôi đã luyện nhiều loại khí công vì muốn duy trì một sức khỏe tốt và rèn luyện thân thể. Vào một ngày tháng 04 năm 1998, anh trai tôi đã gọi cho tôi từ quê để kể về việc anh ấy đã tìm được một môn khí công rất tốt. Tôi đã hỏi: “Loại khí công gì vậy?” Anh nói rằng: “Pháp Luân Công.”

Không biết tại sao, ngay sau khi nghe thấy cái tên đó, tôi cảm thấy vừa mới lạ vừa sốc. Tôi nói với anh trai của mình rằng tôi rất quan tâm và nhờ anh ấy tìm cho tôi một cuốn sách Pháp Luân Công.

Khi tôi trở về quê một vài ngày sau đó, tôi đã có được tất cả các cuốn sách đã được xuất bản của Sư phụ cũng như đĩa luyện công. Tôi đã dành một tuần trong thời gian rảnh rỗi của mình để đọc hết cuốn Chuyển Pháp Luân và cảm thấy rằng đó không phải là một cuốn sách bình thường. Tôi cũng muốn học và luyện các bài công pháp. Đó là cách tôi bước vào tu luyện Pháp Luân Đại Pháp và trở thành một học viên Đại Pháp. Do đó tôi đã trở thành một công chức trung thực và liêm khiết.

Tôi là một cán bộ kỹ thuật trung cấp được bổ nhiệm đến một đơn vị hành chính thành phố cấp quận. Tôi luôn luôn là một công chức tận tâm và đã nhận được sự công nhận “Công lao lớn” từ chính quyền địa phương và được đặt tên là một “Người trí tuệ xuất sắc.”

Mặc dù tôi chưa bao giờ yêu cầu bất kỳ sự hối lộ nào nhưng tôi cũng không bao giờ từ chối quà hay phiếu quà tặng, v.v... Sau khi bắt đầu tu luyện Đại Pháp, tôi đã thay đổi phương pháp của mình để phù hợp với những gì mà Sư phụ Lý yêu cầu. Tôi không còn quan tâm đến danh, lợi, tình của bản thân mình. Tôi đảm bảo rằng hành xử của mình luôn là của một người tốt. Tôi không còn nhận quà tặng dưới bất kỳ hình thức nào từ bất kỳ đơn vị hay cá nhân nào cả. Tôi cũng trả lại bằng những món quà có giá trị lớn hơn mà tôi đã nhận trong quá khứ.

Một đơn vị điện một lần đã tặng tôi một lò vi sóng. Tôi đã kiểm tra giá của nó trong cửa hàng. Khi người đại diện của đơn vị đó một lần nữa đến thăm văn phòng của tôi để bàn hoạt động kinh

doanh, tôi đã đưa cho anh 1.000 nhân dân tệ bằng 10 tờ tiền 100 nhân dân tệ.

Tôi đã nói với anh ấy: “Bây giờ tôi tu luyện Pháp Luân Công và tôi không muốn nhận quà. Đơn vị của anh đã tặng cho tôi một lò vi sóng. Tôi đã có giá của nó và muốn trả bằng số tiền tương đương. Nếu đơn vị của anh tôn trọng tôi và đức tin của tôi, xin vui lòng tôn trọng mong muốn của tôi và nhận lại tiền.”

Người đại diện đã nhận lại tiền. Anh ấy nói với tôi rằng cũng có người tu luyện Pháp Luân Công trong đơn vị của anh ấy. Tuy nhiên, khi chúng tôi nói lời tạm biệt và anh ấy bước vào xe để rời đi, anh đã quay sang tôi và nói: “100 nhân dân tệ là đủ rồi.” Sau đó anh ấy lấy ra một tờ 100 nhân dân tệ và thả những tờ tiền còn lại xuống mặt đất qua cửa xe trước mặt tôi và lái xe đi.

Tôi nhặt các tờ tiền lên. Tôi đã làm những gì mà Sư phụ dạy trong Chuyển Pháp Luân, như ví dụ mà Ngài đã đưa ra về học viên ở Bắc Kinh, và tặng cho đơn vị chuyên trách 600 nhân dân tệ đóng góp cho quỹ thiên tai để xây dựng một trường tiểu học sau cơn lũ vào năm 1998.

Các nhân viên thu tiền đóng góp cho quỹ thiên tai lũ lụt đã hỏi tên của tôi. Tôi không muốn để lại tên hoặc nhận biên lai. Một nhân viên đã nói: “Mong bà để lại tên. Chúng tôi cần phải có một thông tin nào đó để ghi lại và giải thích cho số tiền được nhận.” Vì vậy, tôi đã mỉm cười: “Vậy thì sử dụng tên Trương.”

Các bài báo địa phương sau đó đã công bố một bài báo về tình trạng quỹ thiên tai, trong đó có câu: “Một phụ nữ vô danh họ Trương đã ủng hộ 600 nhân dân tệ cho quỹ.” Tôi đã tặng 300 nhân dân tệ còn lại cho Văn phòng Nội vụ thành phố, cũng vô danh và không bao giờ để cập vấn đề này với bất kỳ ai.

Trong quá trình làm việc hàng ngày của mình, nếu tôi gặp bất kỳ ai tặng quà trong bất kỳ trường hợp nào, tôi cố gắng hết sức để từ chối một cách lịch sự, và nói rằng: “Tôi là một học viên Pháp Luân Công. Tôi rất cảm ơn lòng tốt của bạn, nhưng tôi không thể nhận món quà đó.”

Một lần, có một nhân viên từ đơn vị tín dụng đã gây ra một lỗi và không thể nhận được một số dư nợ cho vay đã trả, kết quả trong một vụ kiện, một số

bất động sản đã bị thế chấp. Văn phòng chúng tôi được giao nhiệm vụ xác định giá trị tài sản. Người nhân viên đó đã chịu rất nhiều áp lực và nhất quyết nhờ chúng tôi đưa ra quyết định có lợi cho công đoàn tín dụng. Vì vậy, anh ấy đã đến thăm văn phòng chúng tôi với các thẻ mua sắm để tặng cho tôi và giám đốc bộ phận chúng tôi.

Tôi đã nhận thẻ mua sắm để không gây khó khăn cho giám đốc bộ phận chúng tôi, người đã chấp nhận một cách vui vẻ. Sau khi vụ án kết thúc, tôi đã tìm nhân viên công đoàn tín dụng để trả lại thẻ mua sắm.

Tôi đã giải thích với nhân viên đó rằng: “Tôi đã nhận thẻ của anh để trưởng bộ phận của chúng tôi sẽ không cảm thấy xấu hổ khi ông ấy nhận còn tôi từ chối. Ngoài ra, nếu chúng tôi không nhận thẻ của anh, khi đó anh sẽ rất lo lắng. Bây giờ, vụ kiện đã kết thúc, tôi sẽ trả lại thẻ cho anh. Nếu anh tin

Pháp Luân Đại Pháp là tốt, điều đó đã hơn bất cứ thứ gì anh tặng cho tôi.”

Anh ấy trả lời: “Tất nhiên. Tất nhiên. Tôi tin.” Anh ấy vui vẻ nhận lại thẻ.

Có rất nhiều câu chuyện tương tự.

Trước khi tu luyện Pháp Luân Công, tôi đã nhận được rất nhiều huy chương và giải thưởng trong đơn vị công tác của mình. Một năm, đơn vị chúng tôi phân bố các căn hộ. Chúng tôi sử dụng điểm để quyết định ai sẽ nhận được căn hộ thuộc tầng nào. Có một quy định để tính điểm. Người nhận giải thưởng cấp tỉnh sẽ được cộng thêm hai điểm, người nhận giải thưởng cấp huyện sẽ được cộng thêm một điểm. Kết quả là tôi có số điểm cao nhất.

Điều thú vị là, từ khi trở thành một học viên Pháp Luân Công, sức khỏe tinh thần và thể chất, đạo đức nghề nghiệp, cũng như các tiêu chuẩn đạo đức của tôi đã được cải thiện. Tôi không

nhận bất kỳ giải thưởng nào nữa, nhưng thay vào đó tôi bị chuyển xuống vị trí trước đây của mình, bị chuyển chuyển một cách vô ý, tiền lương của tôi cũng bị chiếm giữ hoặc trừ đi và còn có các hình thức xử phạt khác đối với tôi một cách tùy tiện.

Đối mặt với những sự đối xử bất công, tôi không hối tiếc hay khiêu nại, bởi vì tôi biết mây đen sẽ không thể mãi phủ kín bầu trời. Ngoài ra, tôi không quá coi trọng tất cả những điều này. Một học viên chân chính sẽ không thèm muốn danh hoặc lợi.

Trong đời này, tôi có thể được làm đệ tử của Sư phụ Lý Hồng Chí, tôi có thể tu luyện Đại Pháp, tôi có thể có cơ thể và tâm hồn thanh tịnh và tôi có thể trở về với nguyên lai và chân ngã của mình. Đó là may mắn lớn nhất mà có lẽ phải mất ba kiếp, mười kiếp hoặc hàng trăm hàng ức kiếp mới đắc được! ■

Vancouver: Mít tinh kêu gọi Thủ tướng Harper yêu cầu Trung Quốc chấm dứt bức hại Pháp Luân Công

Bài viết của Trương Nhiên, phóng viên báo Minh Huệ

Buổi lễ mít tinh mới đây ở trung tâm Vancouver được tổ chức một ngày trước khi Thủ tướng Canada, ông Stephen Harper khởi hành đến Bắc Kinh [tham dự] Hội nghị Thượng đỉnh APEC. Lễ mít tinh kêu gọi Canada công khai lên tiếng thúc giục chấm dứt bức hại Pháp Luân Công ở Trung Quốc, và thả tự do cho tất cả các học viên Pháp Luân Công đang bị giam giữ, trong đó có cả thân nhân của công dân Canada và những người đang cư trú tại Canada.

Mẹ của cô Alice Trương, bà Đường Hoa Phong, đã bị khoảng bảy đến tám nhân viên cảnh sát bao vây ở cầu thang khi bà đang đến chúc tết một học viên Pháp Luân Công hồi tháng Hai vừa qua. Hai trong số các nhân viên đó đã đe dọa người dân trong khu dân cư này khi họ đẩy bà Đường vào xe của họ. Cô Trương kể: “Tôi sẽ lấy tim, gan và thận của bà!” một viên cảnh sát Trung Quốc đã đe dọa mẹ tôi – một học viên Pháp Luân Công như vậy. Một người khác nói: “Tôi sẽ lấy phổi

Lễ mít tinh vào ngày 04 tháng 11 năm 2014.

của bà!”

Cô Trương cho hay, trước khi chuyển bà đến Trại giam thành phố Tấn Trung, cảnh sát của Đội An ninh Nội địa đã bắt bà Đường phải kiểm tra y tế, bao gồm cả xét nghiệm máu tại bệnh viện thành phố.

Người dân Vancouver đã ủng hộ buổi thỉnh nguyện này thông qua việc ký tên lên các tấm thiệp gửi đến Thủ tướng, kêu gọi ông thay Pháp Luân Công lên tiếng với các nhà lãnh đạo của Trung Quốc ở Bắc Kinh.

Sau khi biết đến cuộc bức hại và thời hạn của đợt ký tên thỉnh nguyện, ông Davida Anderson, một cư dân Vancouver đã lập tức ký tên lên tấm thiệp.

Mẹ anh Lý Đào, một cư dân khác của Vancouver, cũng đã bị bắt giam bất hợp pháp ở Trung Quốc chỉ bởi bà là một học viên Pháp Luân Công.

Mẹ của anh Lý Đào, bà Hình Ái Hương đã bị bắt giữ vào tháng 12 năm 2011 ở thành phố Trịnh Châu, tỉnh Hà Nam. Bà đã bị xét xử trong một phiên tòa mà bà không được phép thuê luật sư, và sau đó, tháng

02 năm 2013, bà đã bị kết án ba năm tù giam.

Anh Lý cho biết: “Mẹ tôi bị ép phải lao động nhiều giờ đồng hồ trong Nhà tù Nữ thành phố Tân Hương trong một môi trường rất khắc nghiệt. Do bị tra tấn và lao động khổ sai, nên huyết áp của bà đã tăng lên đến 200. Những nhà chức trách ở đó đã không hề thông báo tình trạng sức khỏe của bà với gia đình. Thậm chí, khi những người thân trong gia đình bà đến thăm bà, họ còn bị những người này sách nhiễu, đánh đập, và nguyền rủa.”

Trên tấm thiệp gửi đến Thủ tướng, anh đã viết: “Cuộc bức hại Pháp Luân Công của chính quyền Trung Cộng đã kéo dài 15 năm. Cuộc bức hại [nhắm vào những người tu luyện theo] Chân – Thiện – Nhân phải chấm dứt ngay lập tức. Thưa Thủ tướng, mong ngài hãy nói với ông Tập Cận Bình, lãnh đạo của ĐCSTQ, yêu cầu ông ta chấm dứt cuộc bức hại này lại và hãy thả tự do cho tất cả các học viên Pháp Luân Công đang bị giam giữ, trong đó có cả mẹ tôi.” ■

■ Báo cáo của các nhân chứng xác nhận việc mổ cướp tạng có hệ thống trong các nhà tù ở Trung Quốc

Ngày càng xuất hiện nhiều bằng chứng về việc mổ cướp tạng có hệ thống ở Trung Quốc và có thêm sách viết về chủ đề này được xuất bản. Cuốn sách đáng giá nhất mang tính đột phá được xuất bản vào tháng 10 năm 2009 có tên: Thu hoạch đẫm máu: Mổ cướp nội tạng các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc.

Trong cuốn sách này, David Matas và David Kilgour đã công bố kết quả của những cuộc điều tra độc lập của mình và xác nhận về việc mổ cướp tạng có hệ thống từ các học viên Pháp Luân Công. Ông Matas – một luật sư nhân quyền quốc tế nổi tiếng, và ông Kilgour – cựu chính khách và công tố viên hàng đầu của Canada, đã điều tra sự việc này từ tháng 03 năm 2006, khi tin tức về mổ cướp nội tạng lần đầu tiên được báo cáo.

Một trong những lời kể trong cuốn sách này là của Lanny. Vào tháng 7 năm 2008, ông Matas đã phỏng vấn Lanny (bí danh) – người từng bị giam giữ trong một nhà tù ở Trung Quốc.

Lời kể của Lanny

Lanny không phải học viên Pháp Luân Công. Ông bị đưa tới 17 xà lim trong suốt thời gian ở tù từ tháng 03 năm 2005 đến đầu năm 2007. Ông đã ở cùng xà lim với các tử tù hơn 10 lần.

Ông đã chứng kiến các mẫu máu được lấy đi trước những cuộc hành quyết như thế nào và cảnh các tù nhân bị đưa đi bởi những người mặc áo blu trắng trong những chiếc xe cứu thương màu trắng. Các lính canh nói với ông rằng: “Những chiếc xe màu trắng là dùng cho việc mổ cướp nội tạng.”

Các tù nhân cũng nói với Lanny rằng có ít nhất hai trường hợp mổ cướp tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống đã diễn ra trong mỗi xà lim trong năm 2002 và 2003.

Lanny bị chuyển đến xà lim số

311 trong nhà tù Số 1 Vô Tích ở tỉnh Giang Tô, gần Thượng Hải. Lính canh đã bảo ông ký vào một văn bản, xác nhận rằng một tù nhân khác – Trần Khải Đông (陈启东) là chết vì bệnh tật.

Anh Trần đã chết bốn ngày trước khi Lanny chuyển đến xà lim. Ông chưa bao giờ nhìn thấy anh Trần và từ chối ký vào văn bản. Tất cả những người khác trong xà lim đều ký tên, và lính canh đã đưa bản xác nhận cho gia đình anh Trần.

Trưởng nhóm tù nhân trong xà lim số 311 và một số tù nhân cùng phòng nói với Lanny rằng anh Trần là một học viên Pháp Luân Công. Anh đã cự tuyệt từ bỏ đức tin của mình và tiếp tục ngồi thiền, vì vậy các lính canh thường xuyên tra tấn và đánh đập anh.

Anh Trần đã tiếp tục tuyệt thực để phản đối việc bị ngược đãi. Các lính canh đã bức thực anh bằng cháo nóng và gây tổn thương hệ thống tiêu hóa của anh. Anh Trần đã bị sốt cao. Vài ngày trước khi anh Trần bị đưa đi, một người mặc áo choàng trắng (đồng phục của các bác sĩ Trung Quốc) đã lấy một mẫu máu của anh ấy.

Bốn người mặc áo choàng trắng và đeo găng tay trắng đã đưa anh Trần đi. Anh Trần không bao giờ quay trở lại. Cùng ngày hôm đó, một tù nhân nhìn thấy anh Trần trong một căn phòng với một ống tiêm ở cổ. Các tù nhân biết rằng những ống tiêm đó chứa chất gây mê để giữ cho nội tạng của một người hoạt động cho đến khi chúng bị mổ cướp. Những người khác nhìn qua cửa sổ và thấy xe cứu thương đang chờ sẵn bên ngoài.

Trưởng nhóm tù nhân nói với Lanny rằng nội tạng của anh Trần đã bị mổ cướp. Lanny đã nghe nói về những trường hợp khác tương tự, nhưng trường hợp của anh Trần là chi tiết nhất.

Học viên Vu Tân Hội: Những người trong “danh sách” đã không bao giờ quay trở lại.

Trải nghiệm của học viên Pháp Luân Công ông Vu Tân Hội (于新会) đã xác nhận những mô tả của Lanny. Trong cuộc phỏng vấn với nhà báo Ethan Gutmann, ông Vu nói rằng bác sĩ nhà tù Tứ Hội, tỉnh Quảng Đông là người cùng quê ông.

Ông Vu nói: “Vị bác sĩ bảo tôi rằng các học viên Pháp Luân Công có thân thể khỏe mạnh. Nội tạng của họ chắc chắn là tốt. Vậy anh nghĩ sao? Họ sẽ chọn họ [học viên Pháp Luân Công] hay là những tù nhân? Những tù nhân có thể bị nghiện ma túy hoặc nghiện rượu và có nhiều thói quen không lành mạnh khác. Nội tạng của họ là tốt nhất.”

Ông Vu đã bị giam giữ sáu năm trong tù. Ông nói, các tù nhân ai cũng biết rằng bất cứ khi nào cần tạng, một người trong số họ sẽ bị đưa đi. Thịnh thoàng các lính canh hoặc thậm chí các tù nhân khác đã đe dọa ông: “Nếu ông không tử tế, chúng tôi sẽ giết ông và sau đó sẽ bán tạng của ông”.

Nhiều tù nhân biết rằng có một “danh sách” tồn tại. Những người trong danh sách đó đã bị đưa đi và không bao giờ quay trở lại. Điều này xảy ra mỗi năm một lần.

Một vài xe tải lớn sẽ đến và đậu bên ngoài nhà tù. Các viên chức sẽ cầm một danh sách trong tay và gọi tên những người trong đó để xác minh danh tính của họ. Những người được xác minh này phải đi theo họ mà không được phép mang theo bất kỳ vật dụng cá nhân nào khác, ngoại trừ giày và áo khoác. Các viên chức sau đó sẽ đi đến phòng tiếp theo. Điều này thường xảy ra vào khoảng nửa đêm. Những người đó đã không bao giờ quay trở lại.

Ông David Matas nói rằng khi một học viên Pháp Luân Công vào tù thì họ đã bị đặt vào danh sách chờ bị mổ cướp nội tạng. ■